

Arrest

nr. 203 210 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEBRUYNE
Sint-Pieterskaai 73/B
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 26 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die loco advocaat S. DEBRUYNE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 december 1975.

1.2. De eerste verzoekende partij is de vader van twee minderjarige kinderen, de overige verzoekende partijen, geboren op 25 december 2000.

1.3. De verzoekende partijen dienen op 27 maart 2017, in functie van hun Belgische (groot)moeder, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. Op 18 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 27 september 2017 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.03.2017 werd ingediend door:

*Naam: [K.]
Voorna(a)m(en): [B.]
Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum: 20.12.1975
Geboorteplaats: [...]
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te: [...]*

*+ 2 kinderen:
[K.H.] 25.12.2000
[K.M.] 25.12.2000*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er wordt enkel een attest/verklaring voorgelegd van het postfiliaal te Armavir in Armenië dd. 5.04.2017 op naam van betrokkene waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon in de periode 2007 - 2014 pakketten verzond naar betrokkene in Armenië. Echter deze verklaring wordt niet in concreto gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs waardoor er weinig tot geen bewijswaarde aan deze verklaring kan worden gehecht. Bovendien beperkt de voorgehouden materiële steun van de referentiepersoon zich blijkens het attest tot het jaar 2014, terwijl betrokkene pas op 06.03.2016 zijn land verliet en hij wel degelijk moet bewijzen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van betrokkene en zijn echtgenote ten aanzien van de asielinstanties een tegenindicatie vormen van de inhoud van het neergelegde attest en van de voorgehouden onvermogenheid van betrokkene. Uit de asielaanvraag van betrokkene dd.15.03.2016 blijkt dat hij en zijn gezin allen op 06.03.2016 hun land van herkomst verlieten en op 11.03.2016 België binnenkwamen. Het attest werd bijgevolg opgesteld op een moment dat betrokkene en zijn gezin reeds in België verbleven. Voorts blijkt uit het verhoorverslag van betrokkene dd. 21.03.2016 dat hij in zijn land van herkomst werkzaam was als vrachtwagenchauffeur en dit sinds 20 jarige leeftijd, dat hij voor de afreis van hemzelf en zijn gezin naar België per persoon 4000 euro neertelde en dat hij sinds 2005 tot enkele maanden voor zijn afreis

naar België geen contact zou hebben gehad met de referentiepersoon. Uit het gehoorverslag van de echtgenote van betrokkene blijkt dat zij universitaire studies achter de rug heeft en van 1999 tot 2009 de Russische taal doceerde aan de Edjmiatsin school n°3 in Armenië. Ook uit haar asielrelaas blijkt dat betrokkene pas sinds januari 2016 opnieuw contact had met de referentiepersoon.

Gezien voornoemde vaststellingen heeft betrokkene niet aangetoond effectief onvermogen/ behoeftig te zijn, werd er onvoldoende aangetoond dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging financieel en/of materieel laste was van de referentiepersoon om zijn basisbehoeften te voorzien zodat er uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene en zijn gezin sedert juli 2014 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.91.2016). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Het recht op verblijf wordt eveneens geweigerd aan betrokkene zijn twee minderjarige kinderen die hem vergezellen. Gezien betrokkene als wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen geen verblijfsrecht wordt toegekend, kunnen ook de kinderen geen verblijfsrecht bekomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zij zetten hun middel uiteen als volgt:

"Het staat vast dat verweerster gebrekkig gemotiveerd heeft. Verweerster is onderworpen aan de openbaarheid van bestuur en de formele motivering van bestuurshandelingen.

'De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd no te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen' (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

Verweerster die inzake over een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid beschikt, dient in alle redelijkheid en met inachtnaam van een zorgvuldige beoordeling gelet het zorgvuldigheidsbeginsel van alle concrete elementen door verzoeker aangehaald en door verweerster gekend, te oordelen wanneer zij diens aanvragen beoordeelt en hierbij rekening houdende met de juiste feitelijke gegevens, zodat zij niet onzorgvuldig en onredelijk tot haar besluit komt.

Vooreerst schendt verweerster de materiële motiveringsplicht die op haar rust nu zij geen rekening houdt met alle aan haar bekende elementen die een rol dienen te spelen bij haar beoordeling en haar bestreden beslissing niet dusdanig motiveert op een wijze dat deze in feite en in rechte correct is.

Ten eerste blijkt verweerster geen rekening te willen houden met het feit dat verzoeker al reeds sinds een paar jaren samen met zijn kernfamilie (zijn echtgenote en zijn twee kinderen) in het Rijk verblijft (zodat art. 8 EVRM ten volle gewaarborgd dient te worden), waarbij hij ook samenwoont met zijn moeder, zijnde de referentiepersoon!

Het gezin heeft dan ook - eveneens ex art. 8 EVRM - recht op familieleven, met moeder [B.K.].

Alleszins is de referentiepersoon [B.K.] in staat om verzoeker afdoende op te vangen, te herbergen en van inkomsten te voorzien, dat hij niet afhankelijk moet zijn van de sociale voorzieningen; het (financieel, sociaal,...) netwerk zoals geboden door zijn moeder is meer dan afdoende.

Bovenal zal verzoeker ook nimmer afhankelijk zijn van de sociale voorzieningen (inzonderheid het OCMW), nu hij ook zelf - in periodes van legaal verblijf, inzonderheid wanneer hij over een oranje kaart beschikt - inkomsten uit arbeid wil genieten.

In alle mogelijke opzichten, ook financiële opzichten, steunt de ganse familie elkaar.

De familieband en te beschermen gezinsleven blijkt ook ongetwijfeld uit het administratief dossier.

Rekening houdende met het voorgaande wordt met de bestreden beslissing het artikel 8 EVRM houdende eerbieding van het familie- en gezinsleven juncto artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende een schending van de materiële motiveringsplicht door verweerster geschonden.

Verweerster houdt geen werkelijke rekening met de concrete familiebanden van verzoeker in het Rijk, haar op het ogenblik van de aanvraag nochtans welbekend en daarenboven houdt zij geen rekening met de werkelijke duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk.

De referentiepersoon ex art. 40 ter Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 (in casu moeder [B.K.]) heeft weldegelijk voldoende inkomsten; aan de wettelijke criteria is voldaan.

De referentiepersoon heeft 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen', waarbij het tegendeel ook niet beweerd laat staan bewezen wordt.

Nu aan het inkomstencriterium is voldaan, mag verzoeker er ook rechtmatig op vertrouwen dat hij in de voorwaarden verkeert voor de gezinshereniging, zodat deze dan ook kan worden toegekend zo (zoals in casu) geen andere contra-indicaties voorhanden zijn.

'Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd' (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285). Er anders over oordelen zet de deur open voor manifeste schendingen van minstens het vertrouwensbeginsel door verweerster nu zij er voor zou kunnen opteren de burger onvoldoende te informeren over de gebreken waarmee zijn aanvraag volgens verweerster is behept om hem zodoende van het behartigen van zijn rechtmatige belangen te doen afzien wegens een voortdurende 'procedureslag' met verweerster als overheid die in materie zoals deze van huidige aanvraag nochtans maar over een gebonden bevoegdheid beschikt.

Verzoeker heeft weldegelijk alle dienstige stukken tijdig binnengebracht (bij Stad Oostende en/of Dienst Vreemdelingenzaken).

Men heeft niet verlangd dat hij nog bijkomende stukken diende te bezorgen, laat staan om het criterium van het 'ten laste zijn' (voor zover nodig) verder te bewijzen.

Verweerster dient ook geen voorwaarden te creëren dewelke niet in de wet staan, zoals zij thans wel poogt te doen, ten onrechte. Uit art. 40 ter Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 blijkt immers niet dat het criterium van 'het ten laste zijn', gedurende een jarenlange ononderbroken tijd, wezenlijk essentieel is voor de beoordeling.

Bovenal, mocht dit nog vereist zijn, is verzoeker ook weldegelijk jarenlang en ononderbroken, ook voor de zogezegd ontbrekende jaren 2014-2016, ten laste van de referentiepersoon geweest.

Verweerster haalt drogredenen aan.

Niet omdat verzoeker als vrachtwagenchauffeur actief is geweest, en omdat hij voor afreis van zijn gezin richting het Rijk een substantiële som heeft dienen neer te tellen, dat de financiële situatie van verzoeker niet precair zou kunnen zijn. Elkeen weet hoe laag de lonen in het bovenal corrupte Armenië zijn. Elkeen weet hoe malafide en opdringerig de mensensmokkelaars te werk gaan, 'tot elke prijs'.

Dit zijn geen sluitende bewijzen van verweerster.

De betrekkelijke onvermogenheid van verzoeker en de afhankelijkheidsrelatie met betrekking tot diens moeder (die reeds in Oostende verblijft sinds 29/07/2008) houdt gestand. Verzoeker behoudt zich alle rechten voor dienaangaande nog aanvullend stukken in de debatten te brengen.

Er waren de financiële geldstromen, de doorgestuurde pakketten met materiële hulp, de opvang in het huis van de referentiepersoon zowel in illo tempore in Armenië als thans in het Rijk! Dit weldegelijk op volgehouden en ononderbroken basis, niettegenstaande verweerster beweert niet voor de ganse periode stukken te hebben (voor zover dit steeds nodig zou zijn, quod non).

Dat om al deze redenen in al haar onderdelen de thans bestreden beslissing derhalve dient te worden vernietigd."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit de bewoordingen van het middel blijkt ook dat de verzoekende partijen de juridische en feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing kennen en dat zij zich tegen deze beslissing hebben kunnen verweren. De verzoekende partijen geven verder zelf aan dat zij met de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpen. Of de wetsbepalingen correct werden toegepast en of uit de feiten de juiste gevolgtrekkingen zijn gemaakt, is geen zaak van formele maar van materiële motivering (RvS 22 maart 2007, nr. 169.299).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De eerste verzoekende partij beriep zich ten overstaan van het bestuur op haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie / Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van

*de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.
[...]*

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, in functie van haar Belgische moeder. Er blijkt niet dat deze laatste haar recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende. Aangezien de eerste verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische moeder.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing allereerst verduidelijkt dat de vereiste van het “*ten laste zijn*” inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de eerste verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag. Zij oordeelt dat de eerste verzoekende partij, door het voorgelegde attest van een postfiliaal in Armenië op haar naam van 5 april 2017, niet heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen of behoeftig was in haar herkomstland en evenmin dat zij reeds van in het land van herkomst en dit tot het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien. Hierbij wordt concreet ingegaan op dit voorgelegde attest en het hierin verklaarde dat de referentiepersoon in de periode 2007-2014 pakketten verzond naar de eerste verzoekende partij in Armenië. De verwerende partij stelt dat de hierin opgenomen verklaring niet concreet wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en het attest dus weinig tot geen bewijswaarde heeft. Zij stelt bovendien vast dat de voorgehouden materiële steun van de referentiepersoon zich beperkt tot het jaar 2014, terwijl de verzoekende partijen pas op 6 maart 2016 hun herkomstland hebben verlaten om naar België te komen en de afhankelijkheidsband moet zijn aangetoond van in het herkomstland tot op het moment van de aanvraag. Verder wordt opgemerkt dat de verklaringen van de eerste verzoekende partij en haar echtgenote in het kader van hun asielprocedures het voorgehouden ‘*ten laste zijn*’ tegenspreken. De verwerende partij wijst meer bepaald op de verklaringen dat de eerste verzoekende partij in haar herkomstland – en dit sinds twintigjarige leeftijd – werkzaam was als vrachtwagenchauffeur, dat het gezin 4000 euro per persoon betaalde voor de reis naar België en dat de eerste verzoekende partij sinds 2005 tot enkele maanden voor het vertrek naar België geen contact meer zou hebben gehad met de referentiepersoon.

Het verblijfsrecht wordt vervolgens eveneens geweigerd aan de tweede en derde verzoekende partij, de minderjarige kinderen die de eerste verzoekende partij vergezellen, meer bepaald omdat deze laatste – die de wettelijke vertegenwoordiger is van de kinderen – geen verblijfsrecht wordt toegekend.

In het middel betoogt de eerste verzoekende partij wel degelijk ten laste te zijn van haar Belgische moeder.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de Raad van State heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, zie ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984). De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “*begeleiden of zich bij hem voegen*”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van

het “*ten laste zijn*” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “*begeleiden van*” of het “*zich bijvoegen bij*” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische moeder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische moeder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag. Er blijkt op zich ook niet dat het bestuur in dit verband een “*jarenlange ononderbroken tijd*” zou vereisen. De Raad wijst er in dit verband wel op dat indien een derdelander in zijn land van herkomst in een verder verleden mogelijk wel ten laste was van de referentiepersoon, maar dit niet langer het geval is in de periode voorafgaand aan de komst naar België, zulks in het licht van hetgeen voorafgaat niet kan volstaan om aan te tonen dat men nog als “*ten laste*” is te beschouwen van de referentiepersoon.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c, van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip “*ten laste*” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten *Jia en Reyes* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “*te hunnen laste*” zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoefte te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het “*ten laste zijn*” inhoudt dat de eerste verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan haar komst naar België.

De verzoekende partijen verwijzen naar de financiële geldstromen, naar de doorgestuurde pakketten en naar de opvang in het huis van de referentiepersoon, zowel in Armenië als in België. Zij betwisten evenwel op zich niet dat zij, om het “*ten laste zijn*” van in het herkomstland te staven, bij de aanvraag enkel een attest/verklaring hebben voorgelegd op naam van de eerste verzoekende partij van een postfiliaal in Armenië van 5 april 2017, waaruit blijkt dat in de periode 2007-2014 de referentiepersoon pakketten verzond naar haar in Armenië. Hieromtrent is zeer duidelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing. Er blijkt daarentegen niet dat ook stukken waren voorgelegd over een eerdere ‘opvang’ in het huis van de referentiepersoon in Armenië of omtrent geldstortingen. De verzoekende partijen tonen zulks ook niet aan. Zij kunnen dan ook niet dienstig opwerpen dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden. De verzoekende partijen stellen verder dat de verwerende partij drogredenen aanhaalt en dat de financiële situatie van de eerste verzoekende partij in het herkomstland precair was, ondanks haar job en de substantiële som die zij heeft neergeteld om het gezin naar België te brengen. De verzoekende partijen betogen dat iedereen weet hoe laag de lonen zijn in het corrupte Armenië en hoe mensensmokkelaars te werk gaan. Dit zijn echter louter beweringen die door geen enkel begin van bewijs worden gestaafd. Hiermee weerleggen de verzoekende partijen de vaststelling niet dat het voorgelegde attest, dat het enige stuk is dat zij in dit verband voorlegden, niet toelaat vast te stellen dat de eerste verzoekende partij in de periode voorafgaand aan de komst naar België onvermogen was en daadwerkelijk afhankelijk was van de referentiepersoon in België om in haar levensonderhoud en dat van haar gezinsleden te kunnen voorzien. De verzoekende partijen betwisten niet dat dit stuk enkel handelt over pakketten die de referentiepersoon in de periode 2007-2014 verzond naar Armenië, terwijl zij pas in maart 2016 naar België kwamen. Deze vaststelling kon reeds volstaan om te oordelen dat het voorgelegde attest niet kan volstaan als bewijs van het “*ten laste zijn*”. De gemachtigde van de staatssecretaris kon er zo in alle redelijkheid op wijzen dat de afhankelijkheidsband moet bestaan in de periode voorafgaand aan de komst naar België en dit tot moment van de aanvraag.

De verzoekende partijen betogen nog dat ten onrechte geen rekening is gehouden met het gegeven dat zij, en hun echtgenote/moeder, in België samenwonen, ook met de referentiepersoon. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat de samenwoonst in België van het gezin met de Belgische referentiepersoon wel degelijk in rekening is gebracht. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er echter – correct – op dat, om te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van het “*ten laste zijn*”, er reeds van in het herkomstland een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan met de referentiepersoon. De samenwoonst in België kan volgens hem dan ook in geen geval volstaan opdat het recht op gezinshereniging moet worden toegestaan. De verzoekende partijen weerleggen deze motivering niet. Zij tonen niet aan dat de concrete familiebanden niet voldoende in rekening zijn gebracht.

Het gegeven dat de referentiepersoon zou beschikken over een voldoende huisvesting en over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de verzoekende partijen ten laste komen van de sociale bijstand, en de eerste verzoekende partij ook kan werken om dit te voorkomen, kan ook geen afbreuk doen aan de voorziene motivering. De verzoekende partijen gaan eraan voorbij dat er sprake is van cumulatieve verblijfsvoorwaarden. Het gegeven dat mogelijk aan deze verblijfsvoorwaarden is voldaan, stelt de eerste verzoekende partij niet vrij van het leveren van het bewijs van het “*ten laste zijn*” van de referentiepersoon.

Nu de duur van het verblijf van de verzoekende partijen in België, samen met hun echtgenote/moeder, geen criterium is in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan de Raad verder niet inzien waarom de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing dit gegeven in rekening diende te brengen. De thans voorliggende aanvraag betreft ook enkel een vraag tot gezinshereniging met de Belgische groot(moeder), zodat ook niet blijkt waarom het kerngezin van de verzoekende partijen met hun echtgenote / moeder in België los van de relatie met de (groot)moeder afzonderlijk in rekening diende te worden gebracht.

De verzoekende partijen stellen nog dat hen niet werd gevraagd om bijkomende stukken voor te leggen betreffende het “*ten laste zijn*”. De Raad merkt evenwel op dat in de aanvraag van de eerste verzoekende partij tot afgifte van de gevraagde verblijfskaart, de zogenaamde bijlage 19ter, het volgende werd gesteld: “*De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 26-06-2017 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: Bewijs ten laste (België + land van herkomst), Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, ziektekostenverzekering*” (eigen onderlijning). De eerste verzoekende partij was er dus tijdig van op de hoogte dat zij de afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar moeder, ook in het land van herkomst, diende te staven. Zij heeft de mogelijkheid gehad om alle nuttige stukken neer te leggen in het kader van haar aanvraag. Voor zover de eerste verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar niet meer heeft gecontacteerd om bijkomende stukken voor te leggen, dient erop te worden gewezen dat dit niet van de verwerende partij kan worden verwacht en dat de eerste verzoekende partij zelf zorgvuldig had moeten zijn door alle nuttige stukken (tijdig) neer te leggen. Zij heeft hiertoe de mogelijkheid gehad. De Raad benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe is gehouden bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij derhalve wordt geacht te kennen. Hij dient zich zelf te bekwamen in de door hem gevoerde verblijfsprocedures. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door de eerste verzoekende partij niet te contacteren met het oog op het verstrekken van verdere stukken, kan in casu niet worden aangenomen. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partijen een voldoende belang hebben bij dit onderdeel van het middel, waar zij ook niet aangeven dat zij in dit verband dan nog bijkomende stukken hadden kunnen voorleggen.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen de verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partijen toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partijen en hun Belgische (groot)moeder, de referentiepersoon.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat de "*bloedverwant in neergaande lijn*" ouder dan 21 jaar ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat de eerste verzoekende partij in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. De verzoekende partijen weerleggen deze vaststelling niet.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de eerste verzoekende partij en haar moeder, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de eerste verzoekende partij en haar moeder, of tussen de tweede en derde verzoekende partij en hun grootmoeder, niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

Waar de verzoekende partijen erop wijzen dat zij samen met de echtgenote/moeder al jaren in België verblijven, wijst de Raad erop dat dit gezinsleven op zich niet wordt betwist, enkel het gezins- of familieleven met de (groot)moeder in België. Niettemin gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is en op zich niet tot gevolg heeft dat de leden van dit kerngezin van elkaar worden gescheiden. De bestreden beslissing vormt enkel een antwoord op een vraag om gezinshereniging van de verzoekende partijen in functie van hun Belgische (groot)moeder. Er wordt louter gesteld dat de verzoekende partijen niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor een gezinshereniging met de referentiepersoon, die geen deel uitmaakt van het kerngezin. Een schending van het recht op gezinsleven van de verzoekende partijen met hun echtgenote/moeder kan niet worden afgeleid uit de thans voorliggende beslissing.

Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partijen ter ondersteuning van hun thans voorliggende aanvraag een beschermenswaardig privéleven in België hebben ingeroepen, of zulks zelfs maar dienstig konden aanvoeren om op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te worden toegelaten tot een verblijf. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging zich opdrong bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.5. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die hen zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Zij kunnen niet voorhouden dat de verwerende partij het vertrouwensbeginsel miskende door op een consciëntieuze wijze de wet toe te passen. Hun betoog dat zij erop mochten vertrouwen dat zij voldeden aan de voorwaarden voor een gezinshereniging met hun (groot)moeder waar deze laatste beschikt over de vereiste inkomsten, gaat voorbij aan de verschillende cumulatieve voorwaarden waarin de wetgever in de thans voorliggende situatie heeft voorzien. De wet is op dit punt ook duidelijk, zij konden hiervan niet onwetend zijn. De verzoekende partijen konden aan het enkele gegeven dat hen niet werd gevraagd bijkomende stukken betreffende het "*ten laste zijn*" voor te leggen, ook nog geen rechtmatige verwachting ontlenen dat hun aanvraag positief zou worden beoordeeld. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partijen in casu onvoldoende werden geïnformeerd,

waar de eerste verzoekende partij bij het indienen van haar aanvraag werd gewezen op het belang van het voorleggen van bewijzen van het “*ten laste zijn*” in het land van herkomst. Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt niet.

2.2.6. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing indien een beslissing voorligt die een antwoord vormt op een aanvraag van een vreemdeling (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539), quod in casu. De verzoekende partijen kunnen ook niet ontkennen dat zij in de mogelijkheid waren om hun verblijfsaanvraag te ondersteunen met alle volgens hen dienstige gegevens en stukken en dat zij hun standpunt ter zake naar voor hebben kunnen brengen.

2.2.7. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

De eerste verzoekende partij heeft het voordeel van kosteloosheid verkregen.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de overige verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de tweede en de derde verzoekende partij, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS